

A BÉKESSÉG EMBERE

Az Újszövetségben Jézusnak megvolt a saját missziós metódusa, amely szerint tanítványozta a követőit. Nem csak elhívta őket, hogy emberhalászok' legyenek, hanem példaként is szolgált nekik. Ő a példamutatásával,

útmutatásokkal alaposan kiképezte őket, és a kereszthalála és feltámadása után kiküldte őket a Nagy Küldetésre, mégpedig arra, hogy folytassák a nemzetek tanítványává tételét. Ezen a Nagy Küldetésen erősen el kell gondolkoznunk, és mélyebben megvizsgálunk, hogy Jézus hogyan is nevelte a tanítványait. Sokan olvasták már el a lenti ígeréseket arról, hogy Jézus hogyan tanítványozott; és nem gondoltak arra, hogy ezek ma is érvényesek. Két dolog akadályoz meg minket abban, hogy Jézus tanítását alkalmazzuk a gyakorlatban:

1. Mi már képzettek vagyunk a misszióra a gyülekezetben való tapasztalataink által. Ahogyan Jézus tanítványozott, az nagyon távol áll a mi megtapasztalásainktól, tehát az ránk biztosan nem vonatkozik... igaz?
2. A másik probléma az, hogy mi tradicionálisan úgy olvassuk a Bibliát – különösen az evangéliumokat –, mint egy imádságos könyvet. Arra lettünk tanítva, hogy amikor olvassuk, azt kérdezzük meg, mit akar az Isten mondani nekem! Ritkán keressük azt, hogyan is szolgált Jézus és látjuk meg benne az útmutatást a saját szolgálatunkhoz.

„Hogy is csinálta Jézus?”

Misszionárius írásokban sokan írnak Pál missziós metódusairól, míg Jézus metódusairól annál kevesebben... Csak egyszer ültem le úgy újraolvasni az evangéliumokat, hogy a „hogyan csinálta Jézus?” kérdésekre választ kapjak. Akkor egy paradigmaváltáson mentem keresztül, ami a Tanítvány Nevelő Mozgalomról való gondolkodásomhoz szükséges volt. Meg kell, hogy újítsuk a gondolkodásunkat és a mester lábánál újratanulni, mit is jelent emberhalásznak lenni.

Az egyik fontos alapelv, amire Jézus képezte a tanítványait (illetve minket is), az a Békesség Embere alapelv. Lukács 9, 10, Máté 10, Márk 6 fejezeteiben Jézus összehívta a tanítványait, képezte őket, hatalmat adott nekik a gonosz felett és aztán kiküldte őket. Jézus megannyi utasítása mellett azt is mondta, hogy menjenek, találják meg azt a házat, ahol befogadják őket és maradjanak ott, amíg tovább nem indulnak a következő faluba; megtalálni a „méltó embert” vagy a „Békesség Emberét”. Megtalálni azt a házat, vagy a Békesség Emberét a magja volt az Ő utasításainak arra vonatkozóan, hogyan tudják bevinni egy közösségbe Isten királyságának az üzenetét.

Photo credit: <https://m.mult-kor.hu/>

A Békesség Embere lehet férfi, nő, gyerek, öreg, gazdag, vagy szegény. Ő az az ember, akit Isten már felkészített arra, hogy az evangélium eljusson a saját közösségébe. Jézus már a tanítványainak elhívásakor ezt mutatta be. Először akkor láthatjuk, hogy terjed az evangélium a kapcsolatokon keresztül, amikor Pétert és családját elhívta. Így Péter háza lett az első „békesség háza” ahonnan az evangélium elkezdett terjedni (János 1:35-50, Márk 1:14-20, Márk 1:29-34).

Több történetben is láthatjuk, ahogy Jézus elért egy valakit, akin keresztül aztán közösségekhez, csoportokhoz jutott el. Gondoljunk csak Máté történetére és az összes vámszedőre, akiket Máté elért; vagy a szamariai asszonyra a kútnál (János 4:1-42), aki az egész faluját elérte; vagy Zákeusra (Lukács 19:1-9) és háznépére; vagy a gadarai megszállottra (Márk 5:1-20, 7:31, 8:1). Láthatjuk, hogyan jut el az evangélium a bűnösök közösségébe egy által közlők. Egy kitaszított, aki az egész faluját eléri, egy befolyásos üzletember, aki bizonyosságot tesz az egész közösségének, és végül egy megszállott örült, aki egy egész régiót elért Jézusnak. Mindegyik változatban nem Jézus érte el a csoportokat személyesen, hanem a Békesség Embere tette azt meg. Alapelvünk az, hogy megnyerjünk egyet, és általa sokakat.

Úgy fest, mintha Jézusnak lett volna egy „radarja”, hogy felismerje ezeket az embereket. Minden alkalommal különböző kapcsolatteremtő metódusa volt. Szellemi beszélgetés (nő a kútnál), engedelmességre való hívás (Máté), szellemi erő megtapasztalása (a megszállott) és elfogadás majd együtt evés (Zákeus). De ami mindegyik esetben közös és állandó, hogy Jézus megtalálta a Békesség Emberét, akik aztán sokszorozódtak.

A korai egyházban láthatjuk meg, hogy szintén a Békesség Embereink keresztül jutott el az evangélium a pogányok körébe is. Amit Jézus elkezdett, az folytatódott a tanítványai szolgálata által, amit az Apostolok Cselekedeteiben láthatunk.

Néhány példa erre:

- Cornelius, Apostolok cselekedetei 10
- Lídia, Apostolok cselekedetei 16:13-50
- Filippi börtönőr, Apostolok cselekedetei 16:33-34
- Jáson, Apostolok cselekedetei 17:1-9
- Aquilla és Priscilla Apostolok cselekedetei 1:18, I. Korintusi levél 6:17

“És a gyülekezet, ami a házaiknál találkozott” egy természetes gyümölcse a Békesség Embere elvnek. Róma levél 6:1-16, I. Korintusi levél 1:11,16, (láthatjuk, hogy maga Pál nem keresztelte meg a háznépeket, ez a belső vezető dolga volt. Ő az evangéliumot osztotta meg és a többiek kereszteltek!) Kolossé 4:15, Filemon 1:1-2.

**A Békesség Embere
stratégia az ellentéte a
kivonó evangélizációnak.**

A békesség embere stratégia az ellentéte a kivonó evangélizációnak. A mi tradicionális evangélizációs módszerünk megtérít egy személyt az Úrhoz, kivonja őt a közösségből és beviszi a gyülekezetbe, vagy egy újonnan alakult csoportba. Ezt cselekedve általában elidegenítjük őket a saját közösségüktől. Megváltoztatjuk a nyelvezetüket, baráti körüket. A kivonó evangélizálás a gátja a mozgalmaknak és meg is állítja azokat. A nagy evangélizációs alkalmak sem találják meg a Békesség Embereit. Mindkettő, a nagy evangélizáció és a kivonó evangélizáció is inkább az akadályává válhat a Békesség Embere megtalálásának. Ezek a módszerek az ellentétei a Békesség Embere stratégiának, ahol egy személy, aki tanítványozva van, tanítványa neveli az egész családját és kapcsolatrendszerét. Lassan haladunk, hogy megtaláljuk ezt a személyt, aztán gondoskodva és időt fordítva neveljük tanítványa ezt a belső vezetőt. Ahogy tanítványa lett, az evangélium nagyon gyorsan terjed; gyülekezetek alakulnak a közösségén és kapcsolatain belül. Mi bátorítjuk őket, hogy maradjanak a közösségükben.

Lassan haladunk, hogy megtaláljuk az egyet, aztán gondoskodva és időt fordítva neveljük tanítványa ezt a belső vezetőt.

A Békesség Embere kulcsfontosságú koncepció a Tanítvány Nevelő Mozgalom megértésében. A kivonó evangélizáció általában megöli a sokszorozódást. A Békesség Embere stratégia az, amivel egész csoportokat tudunk elérni. Ők értik a saját kultúrájukat és nyelvüket, van kialakult kapcsolati rendszerük, mely kapcsolataik Isten által már el vannak készítve, hogy kapunyitók legyenek a közösségük felé.

Általában nekik már van egy „történetük” arról, hogy az Isten utat készít. Gyakran azt látjuk, hogy a Békesség Emberei a „félutas emberek”. Emberek, akik már úton vannak.

A Békesség Emberét azokkal azonosítjuk, akik fogadnak téged és a te üzenetedet. Őket vonzza a te szellemiséged, mert ők már éhesek. Megnyitják a házukat neked. Ők éhesek a szellemi megtapasztalásokra. Általában nekik már van egy „történetük” arról, hogy az Isten utat készít. Gyakran azt látjuk, hogy ők a „félutas emberek”. Emberek, akik már úton vannak. Ők alig várják, hogy megosszák másokkal azt, amit tanultak, tapasztaltak. Úgy foglalhatjuk össze, hogy ők a nyitott, éhes és megosztásra kész emberek.

Megtalálni az ilyen „méltó embert” az, ahogy Jézus is ment és elért egész falvakat, közösségeket, és ugyanerre tanította a tanítványait is. A legnagyobb kihívás megtalálni ezeket az Isten által elkészített embereket. Arra lettünk elhívva, hogy támaszkodjunk Jézusra, aki majd megmutatja nekünk ezeket az embereket, akiket Ő már elkészített. A feladatunk az, hogy imádkozzunk és Szellemtől vezéreltek legyünk, hogy felismerjük a Békesség Embereit. Ez kitartást és türelmet igényel.

Amikor Colleen és Én Indiában dolgoztunk, láttuk ezt működni a gyakorlatban időről-időre. Egy ember által lett egy egész közösség elérve. Kiváltság volt, hogy dolgozhattunk egy Nepáli Brahimmal, aki miután Jézus követője lett, számos gyülekezetet alapított a nepáli közösségen belül. Egy Kashmir Muszlim ember, akinek egy erőteljes találkozása volt Jézussal, képes volt az egész közösséget „felforgatni” és elérni az evangéliummal. Gyülekezetek alakultak sorra, amit még álmunkban sem hittünk, hogy megtörténhet rajtunk keresztül. Egy ember Indiában, aki a putri szélén lakott, elveszítette mindkét lábát egy vonatbalesetben. Utána, ahogy elkezdte követni Jézust, számos gyülekezetet plántált olyan muszlim közösségben, akik nagyon ellenállók voltak, pedig sokszor próbáltuk hirdetni nekik az evangéliumot mi magunk is. Ezek és más történetek mutatták meg a Békesség Embere alapelv erejét. Mi akkor még nem ismertük ezt a metódust; csak később értettük meg, hogy az evangélium ezeken az embereken keresztül terjedt el ilyen hatékonyan.

Amikor mi szellemileg szembetűnően élünk, akkor azok, akik nyitottak, éhesek és megosztásra készek, megtalálnak minket.

David Watson idézet: „Van egy utolsó fontos átgondolni való pont, amikor a Békesség Embere megtalálásán gondolkodunk – szellemileg szembetűnőnek lenni! Tanítványnevelőként szükségünk van arra, hogy szellemileg szembetűnő emberek legyünk; olyanok, akik a hitüket megélik minden pardon nélkül. Nem vallásosnak kell lennünk, hanem szellemi embereknek. Amikor így élünk, akkor megtaláljuk a Békesség Embereit.

Amikor szellemileg szembetűnően élünk, akkor azok, akik nyitottak, éhesek és megosztásra készek, megtalálnak minket. Inkább többször a Békesség Embere talál a szellemileg szembetűnő tanítvány nevelőre, mint ahogy mi találhánánk rájuk. Ez a hitről szól és annak minden körülmények között való megéléséről a következményektől függetlenül. Ez az Isten és az emberek szeretetéről szól. Ez az engedelmségben való éles és gondolkodásról szól. Ez az élet vonzza azokat az embereket, akik érdeklődnek a szellemi dolgok iránt; és ez

az, ami megnyitja az ajtót az ő közösségük felé, hogy azok engedelmes hívőkké váljanak, akiknek a feje az Úr Jézus Krisztus.” (David Watson, Contagious Disciple Making 2014)

Miután kipróbáltam a tradicionális gyülekezetplántálás metódusait itt Ausztráliában, ráébredtem, hogy vissza kell mennünk újra felfedezni, hogy amit Jézus tanított a tanítványainak, az nem csak nekik akkorra vagy csak bizonyos helyekre szólt, például Indiára. Máshol is működni kell pl. itt Ausztráliában és nyugaton. Jézus tanítványnevelése működőképes kell, hogy legyen a nyugati nemzetekben is! Ahogy mi elkezdünk a gyakorlatban is a Békesség

Embere keresését, látjuk a saját szemekkel, hogy működik. Látjuk, hogy kemény közösségek fogadják el az evangéliumot a Békesség Embere által. Rendőrök, bennszülött asszonyok, családok stb. Valószínű, hogy a legnagyobb paradigmaváltást kell hoznunk ahhoz, hogy a mozgalom realitássá váljon a nyugati világban. Az is biztos, hogy ez a legizgalmasabb is.

